

Το θαρραλέο κασικιάκι

/ [Πεμπτούσια](#)

Image not found or type unknown

- Κυρα-Μηρυκούλα, ε, κυρα-Μηρυκούλα, πιάσε τον Μαυρούλη σου, γιατί δεν τον βλέπω καλά!

Η κυρα-Καστανή, η πιο μεγάλη κασίκα στο μαντρί, είχε μαζέψει και τις άλλες κασίκες κι όλες μαζί κασικοβελάζανε και κουνούσαν πέρα-δώθε ουρές και πόδια, χτυπώντας αλύπητα το χώμα.

- Δε συμμαζεύεται γειτόνισσες, δε συμμαζεύεται τούτο το μικρό μου, τρέχει και πιλαλάει όλη μέρα και τελειωμό δεν έχει! Μα πού 'ναι τον, πού τον είδατε, τον

έχασα από τα μάτια μου.

- Εεεπ, εδώ είμαι, εδώ ψηλά μανούλα και ποιος με πιάνει τώρα!

Η κυρα-Μηρυκούλα σήκωσε το κερατοφορεμένο κεφάλι της και τι να δει! Είχε σκαρφαλώσει ο ζωηρούλης κατσικούλης της στην ταρατσα της καλύβας του τσοπάνη... Σήκωνε τα δυο του μπροστινά ποδαράκια και βέλαζε περηφανιάρικα...

- Εσείς δεν μπορείτε να ανεβείτε ίσαμε εδώ πάνω... Ας έρθει ο λύκος να με πιάσει τώρα!

Όλες οι κατσίκες του στάβλου έβαλαν τις φωνές, τρομαγμένες στο όνομα και μόνο του λύκου και του φώναζαν να σταματήσει τις κατσικοφωνούλες του, μη και τον ακούσει πράγματι ο λύκος και φανεί, τώρα μάλιστα που έλειπε ο τσοπάνης της στάνης... Κι αν ρωτάτε για την κυρα-Μηρυκούλα, τη μαμά του, αυτή κόντευε να σκάψει αυλάκι, καθώς χτυπιόταν με τα κέρατά της στο χώμα.

- Μου φαίνεται πως με φώναξεις!

Καλά καταλάβετε, ο λύκος ο Γκριζάτος ήταν πίσω από τον φράχτη της αυλής και μούγκριζε αγριεμένος.

- Τι λύκος είσαι εσύ, που δεν έρχεσαι να με πιάσεις, φοβιτσιάρη! Είσαι ο λύκος ο Γκριζάτος εσύ, το θεριό το ανήμερο;

Όλες οι κατσίκες είχαν χωθεί στην πιο απόμερη γωνιά του στάβλου και βέλαζαν μπας και τις ακούσει ο τσοπάνης και έρθει μια ώρα αρχύτερα στο μαντρί!

- Θα κόψω τα ποδάρια του στο βρομοκάτσικό σου, έβαλε σε κίνδυνο όλο το μαντρί!

Η κυρα-Καστανή φώναζε, δείχνοντας τ' αγριεμένα της κέρατα στην καημένη την κυρα-Μηρυκούλα που είχε σωριαστεί από την αγωνία της. Αλλά ο λύκος μάλλον ήταν φαγωμένος και ψύχραιμος... Γι' αυτό απάντησε με νόημα στο ανόητο κατσίκι που έκανε το «θαρραλέο» και τον κοροϊδεύε.

- Δε με κοροϊδεύεις εσύ βρομοκάτσικο, ο τόπος που στέκεσαι, αυτός με κοροϊδεύει.

Μη μου κάνεις τον καμπόσο· να στηρίζεσαι στην πραγματική σου αξία, γιατί κάτω στη γη θα σ' έκανα μια χαψιά, κατάλαβες;

Δύσκολο πράγμα όμως να ξέρουμε και να μετρούμε την πραγματική μας αξία και να είμαστε συνετοί, δεν νομίζετε;